

роботи має стати колективне визнання та досягнення загальної цілі – щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності, а матеріальне заохочення має стояти на другому плані [3, с. 57].

Питання взаємодії прокурорів у складі групі на сьогоднішній день залишається недостатньо дослідженим, тому це призводить до певних проблем, що виникають на практиці. Зокрема, ні в законодавстві, ні в організаційних документах Генеральної прокуратури України не врегульованим залишається порядок реалізації старшим прокурором своїх повноважень, а також не визначено яку форму повинні мати прийняті ним процесуальні рішення. Як наслідок, не з'ясованим є механізм настання відповідальності членів групи прокурорів за невиконання рішень старшого групи.

Література

1. Козаченко О.В. Кримінальний процес: конспект лекцій / О.В. Козаченко. – Миколаїв: Іліон, 2016. – 320 с.

2. Шпак О.О. Поняття «група прокурорів – процесуальних керівників» та практичні аспекти організації її роботи [Електронний ресурс] / О.О. Шпак // Юридична наука та практика: виклики сучасності: зб. матеріалів Міжнар. юрид. наук.-практ. конф. «Актуальна юриспруденція», м. Київ, 17 верес. 2015 р. – К.: ЦУЛ, 2015. – 186 с. – Режим доступу: http://www.legalactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1068%3A060915-16&catid=132%3A6-0915&Itemid=162&lang=ru

3. Козьяков І. Концептуальні основи тімбілдингу в органах прокуратури / І. Козьяков, І. Бевзюк // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2015 – № 3 – С. 51–59.

УДК 343.85 (043.2)

Вікторова А. С., студентка,

Навчально-науковий інститут права і соціальних технологій,
Чернігівський національний технологічний університет, м. Чернігів

Науковий керівник: Головка О.М., викладач

ДО ДЕЯКИХ АСПЕКТІВ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ В ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СВІТІ

На сьогодні інформаційне суспільство охоплює всі сфери життя людини. Однак, у зв'язку з тим, що людство поставило собі на службу інформаційні технології, телекомунікації та глобальні комп'ютерні мережі, це зробило можливим формування вищої вірогідності зловживання цими технологіями.

Злочинність в інформаційному світі розгортається дуже швидкими

темпами і видозмінюється із виникненням нових технологій. Для вчинення злочинів використовуються обчислювальні системи та новітні засоби телекомунікації. Жертвами стають як люди, що використовують інформаційні технології, так і підприємства, установи, організації. Так, серед видів інформаційних злочинів можна виділити інформаційне шахрайство, кібертероризм, поширення піратської продукції, в тому числі йдеться про інформаційні злочини у сфері інтелектуальної власності. Тому виникає необхідність проаналізувати методи боротьби із такою злочинністю та заходи її попередження.

У сучасних умовах соціально-економічного розвитку злочинність в Україні стала реальністю громадського життя. Кількість злочинів із використанням інформаційних технологій беззаперечно зросла. За даними НАБУ кількість спроб здійснити злочин з використанням інформаційних технологій становить 270 на суму понад 100 млн. грн., ніж кількість спроб за минулі два роки, коли кількість спроб була 257 та на суму 108,7 млн. грн. [1].

Інформаційна злочинність (злочинність із використанням інформаційних технологій) – це сукупність передбачених чинним законодавством суспільно-небезпечних діянь (дії та бездіяльності), що посягають на право захисту від несанкціонованого поширення та використання інформації, негативних наслідків впливу інформації чи функціонування інформаційних технологій, а також суспільно-небезпечні діяння, порушені із правом власності на інформацію та інформаційні технології, права власників або користувачів інформаційних технологій вчасно одержувати або поширювати достовірну або повну інформацію [2, с. 69].

Предметом даної злочинності виступає інформація та інформаційні технології. Об'єктом в даному випадку є суспільні відносини щодо правового захисту майнових та суспільних інтересів держави, фізичних осіб, юридичних осіб, а також їх прав і свобод в інформаційній сфері. Не даремно наукова спільнота говорить про те, що боротьба із інформаційною злочинністю та її напрямками повинна стати найбільш пріоритетною для правоохоронних органів [3, с. 2]. Необхідно проаналізувати та визначити характеристики інформаційної злочинності, зокрема кіберзлочинності, інформаційного шахрайства, піратства та спрогнозувати точні кроки для досягнення відповідних результатів при боротьбі із нею. Важливим елементом боротьби із інформаційною злочинністю є застосування заходів превентивного характеру та заходи попереджувального характеру.

Профілактичні заходи являють собою сукупність заходів щодо ідентифікації джерел походження інформаційних загроз та сформуванню певний комплекс протидії можливим джерелам загроз. Попередження таких загроз має становити сукупність стратегій і заходів, спрямованих на

зниження ризиків вчинення злочинів в інформаційній сфері і нейтралізацію потенційних шкідливих наслідків для користувачів і власників інформації, що є об'єктом злочинного посягання.

З огляду на вищезазначене при дослідженні питання попередження злочинності в інформаційному світі можна виділити такі попереджувальні заходи як вдосконалення законодавчої бази шляхом розширення переліку злочинів в інформаційній сфері у зв'язку із створенням новітніх інформаційних технологій за які буде передбачено кримінальну відповідальність. Окрім цього, необхідним є проведення добору кваліфікованих кадрів, що мають навички в технологічній сфері для розробки програм із формування інформаційної безпеки. Також доречним було б проведення навчання серед користувачів для ефективної протидії можливим загрозам. Ще одним заходом попередження інформаційної злочинності є застосування зарубіжного досвіду та співробітництво із іншими країнами, оскільки дана злочинність має транснаціональний характер.

Таким чином, ознайомлення з мережевим захистом, збереженням цифрових доказів, ідентифікація змісту даних, встановлення для постачальників послуг Інтернет та інших послуг зв'язку відповідних вимог є запорукою безпечного інформаційного простору в глобалізованому світі.

Література

1. Аналітичний журнал «Ракурс» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://racurs.ua/212-vysokie-tehnologii-na-službe-organizovannou-prestupnosti>
2. Синєокий О.В. Кримінально-правова політика у сфері високих інформаційних технологій / О.В. Синєокий. – Х.: Право, 2010. – 360 с.
3. Онищенко Ю.М. Попередження кіберзлочинності – як складова частина державної політики в Україні / Ю.М. Онищенко, О.В. Орлов // Розвиток системи державного управління в Україні. – 2014. – С. 7.

УДК 343(043.2)

Галайко Ю.В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Катеринчук К.В., к.ю.н., доцент

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

Організована злочинність, мабуть, є найбільш складним, багатогранним та небезпечним явищем, яке посягає, насамперед, на